

febr. 4. 857 / 975.

Édes Jánoskám! Akhalmasim igen jól van dolgod, vagy igen rossz,
hogy nem ér esztendőben még egy betű sem írád. Nagy gondolom:
december végén tudósítással nyavalyás volkánkról, kis fiám sok
munkafélen ment ismét kezemül. Másfél hónapig nem látott, a fény-
sől annyira inogott: hogy ejtésre kellett az ablakos függö-
nyömi. Kere lába összedugadt, kiűzést jött ki rajta, elővette
az inonyt nátha és köhögés, pedig a külégrek annyira sem érte.
Lejött bizonyos zsírral kifestéssel, egész karója, nyara, fülekre
sebbé vált. Hegény feleségemet igen sok baja volt vele. De még
er semmi Barátom! Most jön a keménye, mert minden mindent
már mulni kerülnék: rögtön májgyulladásba esett, igen nagy
hűség lett, 9 nap semmi de semmi nem evett, s még most
is olyan mint az árnylek, annyi ereje sincs hogy egy lépést tegyen,
hegény gyermek most nekedhez tanul és kezd járni. Újgyűzőket
hisz gondolhatsz az én állapotomat, gondolhatsz hegény feleségemet;
tudod-e (akhalmasim tudod) mi sen ilyenkor templomba (neted barátság)
menni és a közelemben végenni, holott az emberek az éne sincs
helyén. Annyi gondolt még hozzá egy facalissá: a palotnai fő-
bíró éppen ezen időtörténet kerestet meg, hogy aratják teleptörésért
ünnepegyére injat egy elhavalandó verset. Jánoskám! igen rossz
esett s még most is rossz esik hogy ezt nem teherem. Jóni akkor,
a lehetetlenség házába tartozom sám néve. Ha a palotnaiat meg-
nem érsenének: von keményben okajot vigasztalást keress, hogy te
bizonytal megerisen. Akhalmasim, vagy megrendelésre igen hogy

mitán vagyot képes valami írni; de ezen alkaloma alkalmasim
lucraun, sőt preszem volna is. Ilyen állapotban gondolkozod, hogy
jól esere volna töled egy pár sor, mitör kapraun hái meg néi beles;
hogy eunek is, amak is verset küldjél. Már minkeu kelinteseben jobbas-
sán vagyunk, kivéve az erseény állapotját, 7 válsó forrás egy kötet
gabona, egy pár csirna 20; kifárasztam hogy egy máisa hatonaris
10 köböl gabona kell; ilyen állásiban a világnak lehesselem megélni!
bármit legatább nálant volna ily olcsóság, hogy a kedves Románmagyar
egy veune' az elcséje, a minc' en eladom. Legjobb is lety, ha is egye-
nesen tölem veszek!

Hemre Millósnál nem tudsz valamis? én aróia senimis;
hái az éisererése mitör kapom már meg? Bizony János ur, nem
igen de'él ember maga!

Nem is ivöl en jelenly többe, csat ara meg hogy ölelmit
csórolunk mindnyájunkra. An isten orjón s áldjmi meg beemered!

Hauva febr 11.
1857.

keresőbarátod
Miskay

Tolyvás, febr 11. este.

Levelted delusan kaptam; hála istennek, cselodar érzed! ha nem nevestimk
is usó rére de már mosolyoghattam. Tiam már vesélyen kívül van. A Hóty
fuzár verset kért tölem, az iram neli: nem lehet meg mosi, meg piam
habitos beeg; erre felelt a moleszivesim nyilat postta. Bizony a legri-
selebbi keserben gyakran feltessim kéntim Péter legprebb strophájából az
a sor: „nem legjobb-e tohsen élni!!“ De legyen elég ebből ennyi.

An iratalmi megleségebe neve nem vagyot veled egy érelemben; ez igen is memo
volna 1838-40 táján; minek volna az elbederő nemreii kellem s egy fületo

irodalom illeget